

Arrest

nr. 273 555 van 1 juni 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. AKTEPE
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 14 maart 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 14 februari 2022 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 14 februari 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I*bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 16 maart 2022 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 14 april 2022 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 22 april 2022.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 11 januari 2021 dient de verzoekende partij, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 14 februari 2022 wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 11.01.2021 werd ingediend en op datum van 07.06.2021 en 09.12.2021 werd geactualiseerd door :

*D., G. (...) (R.R.: (...))
nationaliteit: Turkije
geboren te SAFAATLI op (...).1990
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat zij op 14.10.2009 te Turkije trouwt met dhr. D.I., van Turkse nationaliteit met verblijfsrecht in België. Haar visumaanvraag dd. 15.02.2010 op basis van dit huwelijk wordt echter geweigerd op 23.12.2010. Deze beslissing wordt op 03.07.2015 bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 14.02.2014 dient betrokkene in België een aanvraag gezinshereniging in, deze wordt echter dezelfde dag afgesloten met een bijlage 15ter en gaat gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten, haar betekend op 31.03.2014. Op 01.04.2021 dienen betrokkenen een verzoek in bij de Rechtbank van eerste aanleg te Luik tot erkenning van hun in het buitenland afgesloten huwelijk.

Betrokkene haalt aan dat zij, als Turkse onderdaan, geen buitengewone omstandigheden hoeft aan te tonen. Zij beroept zich hierbij op artikel 1 en 2 van het Europese Vestigingsverdrag. Echter, dit verdrag stelt haar niet vrij van het volgen van de bepaling van de Vreemdelingenwet. Turkse onderdanen zijn nog steeds visumplichtig en beschikken aldus niet automatisch over het recht tot binnenkomst. Betrokkene verblijft illegaal in België. Betrokkene kan zich dus niet nuttig beroepen op het Europese Vestigingsverdrag dat dateert uit 1955 maar dient zich te schikken naar de bepalingen van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980.

Betrokkene beroept zich verder op artikel 10 van de Vreemdelingenwet en meer bepaald op het Associatieakkoord en het bilateraal tewerkstellingsakkoord tussen België en Turkije van 16 juli 1964. Echter, betrokkene kan niet dienstig verwijzen naar artikel 10 aangezien zij een verblijf aanvraagt op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Bovendien wordt het recht op verblijf van betrokkene allerminst erkend door dit internationaal Verdrag. Dit akkoord regelt immers de gezinshereniging met Turkse werknemers in België wat in dit geval niet van toepassing is.

Met betrekking tot de juiste interpretatie en draagwijdte van dit akkoord tussen België en Turkije kan worden verwezen naar art. 15 Wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wat betreft de voorwaarden en tot gezinshereniging stelt: “Dit artikel is van toepassing op de tewerkstellingsovereenkomsten met Marokko, Turkije, Algerije, Tunesië, Servië, Montenegro, Kroatië, Macedonië en Bosnië-Herzegovina, zoals goedgekeurd door de wet van 13 december 1976 houdende goedkeuring van de bilaterale akkoorden betreffende de tewerkstelling in België van buitenlandse werknemers.

De onderdaan van een van de in het eerste lid vermelde landen kan slechts rechten uit de overeenkomstige tewerkstellingsovereenkomst putten, voor zover :

1° de persoon die vervoegd wordt zijn verblijfsrecht in het Rijk verwierf doordat hij naar het Rijk is afgereisd omwille van een tewerkstelling in het kader en onder de voorwaarden van die tewerkstellingsovereenkomst, en; 2° de afstammingsband, de echtelijke band of het geregistreerd partnerschap reeds bestond vóór de persoon die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam.” Er dient te worden

vastgesteld dat minstens één van beide voorwaarden in casu niet vervuld is. Betrokkene kan zich dan niet nuttig beroepen op deze elementen en dient dus wel degelijk aan te tonen dat zij zich in buitengewone omstandigheden bevindt.

Betrokkene beroept zich op haar huwelijk met dhr. D.I. die over verblijfsrecht beschikt in België en dat zij in Turkije geen kans zou hebben op een gezinsleven. Echter toont zij niet aan waarom dit een buitengewone omstandigheid vormt waardoor zij niet naar zijn land van herkomst kan terugkeren. De verplichting om de aanvraag tot machtiging tot verblijf in te dienen via de gewone procedure betekent een tijdelijke scheiding en brengt geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich mee. Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat om verblijfsrecht te verkrijgen op basis van deze relatie, betrokkene zich dient te beroepen op de geijkte procedure van artikel 10 van de wet van 15.12.1980, in te dienen bij de Belgische diplomatieke post in het land van herkomst. De terugkeer naar het land van herkomst is slechts tijdelijk. Er dient verder op gewezen te worden dat gezinshereniging een recht is: indien zij voldoet aan de wettelijke voorschriften wordt haar recht automatisch erkend.

Betrokkene beroept zich op het feit dat zij en haar echtgenoot een vurige kinderwens hebben waarvoor zij in behandeling zouden zijn. Ter staving hiervan legt betrokkene volgende stukken voor : een schrijven dd. 28.05.2019 van dr. H. (...), een formulier medische beeldvorming dd. 06.06.2017, laboresultaten van 22.05.2015 en 10.12.2019 en een afspraakbevestiging op 18.05.2015. Echter, betrokkene toont niet aan waarom dit een buitengewone omstandigheid vormt die een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk zou maken. Bovendien dateren alle voorgelegde attesten van meer dan twee jaar geleden en hebben ze dus slechts een zeer beperkte actualiteitswaarde. Uit de voorgelegde attesten blijkt niet dat betrokkene momenteel in behandeling is. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op artikel 8 EVRM omdat ze samenwoont met haar echtgenoot en zij geen kans zou hebben op een gezinsleven in Turkije. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoont dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkene inderdaad samenwoont met haar echtgenoot. Echter, om verblijfsrecht te verkrijgen op basis van deze relatie, betrokkene zich dient te beroepen op de geijkte procedure van artikel 10 van de wet van 15.12.1980, in te dienen bij de Belgische diplomatieke post in het land van herkomst. De terugkeer naar het land van herkomst is slechts tijdelijk. Er dient verder op gewezen te worden dat gezinshereniging een recht is: indien zij voldoet aan de wettelijke voorschriften wordt haar recht automatisch erkend. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkene ter staving van haar sociale banden zeven getuigenverklaringen voorlegt. Echter, hieruit blijkt niet dat haar netwerk van sociale banden van die orde is dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou uitmaken. Evenmin blijkt uit de voorgelegde verklaringen dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. De normale binding die ontstaat met België gedurende een precair verblijf alhier, is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen. Verzoekster toont niet aan dat zij bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin zij verblijft die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van haar sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63). Verzoekster toont m.a.w. niet aan dat de banden die zij met België is aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat zij voor het uitoefenen voor haar privéleven zodanig is gebonden aan België dat zelfs een tijdelijke terugkeer naar Turkije uitgesloten is (RVV arrest 232520 van 13 februari 2020). Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde

diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Betrokkene beroept zich op het feit dat zij geen banden meer heeft met haar land van herkomst. Betrokkene maakt dit echter niet aannemelijk. Het lijkt erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim 22 jaar in Turkije en haar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst. Temeer daar het feit dat een vreemdeling langdurig in het buitenland verblijft niet impliceert dat dient te worden aangenomen dat de bestaande familiebanden of vriendschapsbanden die gedurende een jarenlang verblijf in het land van herkomst werden opgebouwd, zijn teniet gegaan zijn (RVV arrest 221362 van 05.06.2020).

Betrokkene beroept zich op het feit dat zij zich niet in regel zou kunnen stellen met de administratieve moeilijkheden die in Turkije gelden, gezien haar lange afwezigheid. Betrokkene toont dit echter niet aan. Het blijft bij een loutere bewering die niet verder verduidelijkt wordt. We wijzen er tenslotte op dat betrokkene in het bezit is van een geldig Turks paspoort waardoor zij dus probleemloos kan terugreizen naar Turkije en waaruit blijkt dat zij geregistreerd werd bij het Turkse consulaat te Brussel, waar haar paspoort werd afgeleverd. Dit wijst erop dat betrokkene wel degelijk in orde is op administratief vlak. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

De advocaat van betrokkene haalt aan dat betrokkene in de praktijk gedoogd in België heeft verbleven gedurende een ruime periode en dat betrokkene zich daarom in buitengewone omstandigheden zou bevinden. Echter, er dient opgemerkt te worden dat betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie. Het is de eigen keuze van betrokkene geweest om na de weigering van haar visumaanvraag gezinshereniging toch naar België te komen. Haar aanvraag gezinshereniging ingediend op het Belgische grondgebied werd eveneens geweigerd en dit op datum van 14.02.2014. Deze beslissing ging bovendien gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten, haar betekend op 31.03.2014. Vervolgens ondernam betrokkene geen enkele poging meer tot het bekomen van een verblijfsmachtiging tot het indienen van huidige aanvraag, bijna zeven jaar na het indienen van haar aanvraag gezinshereniging. Betrokkene diende vrijwillig gevolg te geven aan dit Bevel om het Grondgebied te verlaten. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting heeft om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene dient alles in het werk te stellen om aan haar wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg dient zij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar haar herkomstland terug te keren of naar een land waar zij kan verblijven. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Het argument dat de Federale Overheidsdienst Buitenlandse Zaken een negatief reisadvies zou geven voor Turkije, kan niet weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid aangezien dit advies geldt voor toeristische reizen. Dit advies is bijgevolg niet van toepassing op betrokkene, die de Turkse nationaliteit heeft. Bovendien is dit een algemeen advies, dat niet toegepast wordt op de eigen situatie van betrokkene. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op de corona-pandemie als buitengewone omstandigheid. Ze wijst er bovendien op dat slechts een beperkt aantal visumaanvragen mogelijk zijn en dat regularisatieaanvragen niet mogelijk zijn door de coronapandemie. Vooralsnog moet de corona-pandemie echter worden beschouwd als een probleem van tijdelijke aard waarvan kan worden verondersteld dat deze ooit voorbijgaat. Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat de reisbeperkingen van die aard zijn dat zij onmogelijk zou

kunnen terugkeren naar het land van herkomst (RVV, arrest nr 246450 van 18 december 2020). Zo toont zij bijvoorbeeld niet aan dat er geen vluchten zijn of dat haar reis als een niet-essentiële verplaatsing zou worden beschouwd, te meer gelet op de verplichting om uitvoering te geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten (RVV, arrest nr 245338 van 1 december 2020). Volledigheidshalve merken we op dat uit de informatie van de FOD Buitenlandse Zaken blijkt dat het reguliere luchtverkeer met België is hervat en dat een quarantaine niet meer nodig is indien men in het bezit is van een vaccinatiebewijs of een attest van genezing of een negatieve PCR of antigeen test. Reizen naar Turkije blijkt aldus mogelijk. Uit deze website blijkt evenmin dat regularisatieaanvragen niet ingediend kunnen worden of dat er een beperking bestaat op het aantal visumaanvragen, wel wordt er uitsluitend op afspraak gewerkt. We benadrukken bovendien dat de terugkeer van betrokkene naar het land waarvan zij de nationaliteit heeft, een andere situatie uitmaakt dan het uitvoeren van toeristische reizen of andere niet-essentiële reizen van personen naar een ander land dan het land waar zij gewoonlijk en rechtmatig verblijven (RVV, arrest nr 251314 van 22.03.2021). Betrokkene toont niet aan dat zij als Turkse onderdaan vruchteloze pogingen heeft ondernomen om naar Turkije terug te keren om volgens de gewone procedure haar aanvraag in te dienen. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de coronacrisis in haar geval een buitengewone omstandigheid uitmaakt die rechtvaardigt dat de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in België ingediend moet worden (RVV arrest 241788 van 30 september 2020).

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene een blanco strafblad heeft, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat zij sinds 2012 in België zou verblijven, dat zij dus al meer dan acht jaar in België zou verblijven, dat zij hier een sociale kring opgebouwd zou hebben, dat zij hier naar school geweest zou zijn waardoor zij de taal zou beheersen, dat zij een tijdje als zelfstandige gewerkt zou hebben, dat zij werkbereid zou zijn, dat zij nooit ten laste zal vallen van het sociale bijstandsstelsel, dat zij zal bijdragen aan de maatschappij, dat zij perfect geïntegreerd zou zijn, dat zij nooit ten laste gevallen zou zijn van de Belgische staat of het OCWM, dat zij acht getuigenverklaringen voorlegt, een aansluitingsattest bij Securex, een uittreksel uit de Kruispuntbank Ondernemingen, een attest van Franse taallessen, een attest van niet steunverlening door het OCMW, verschillende foto's, de huurovereenkomst van haar echtgenoot evenals zijn arbeidscontract, loonfiches en aanslagbiljet van de belastingen) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

Eveneens op 14 februari 2022 wordt aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten uitgereikt. Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"(...)

Mevrouw,

Nom, prénom/Naam, voornaam: D., G. (...)

date de naissance/geboortedatum: ((.1990

lieu de naissance/geboorteplaats: SAFAATU

nationaliteit/nationaliteit : Turkije

(...)

beweert bij DVZ eveneens gekend te zijn als Gencaslan Gulcan,

(...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen , tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

(...)

binnen dertig dagen na de kennisgeving.

(...)

REDEN VAN DE BESLISSING:

(...)

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

(...)

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het materieel motiveringsbeginsel. In de uiteenzetting van het middel verwijst de verzoekende partij naar het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel.

Het middel luidt als volgt:

“1.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 (hierna: de Wet formele motivering bestuurshandelingen) en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Zo bepalen de artikel 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen het volgende:

“Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.”

Daarnaast bepaalt artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. [...]”

Er moet bijgevolg worden benadrukt dat conform de voornoemde wetsbepalingen de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk melding moet maken van de feitelijke en juridische gronden, opdat de betrokken persoon kennis zou hebben van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om de weigeringsbeslissing te nemen.

Uit het samenlezen van voornoemde wetsbepalingen volgt immers duidelijk dat:

1) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd;

2) In de motivering, die wordt opgenomen in de bestreden beslissing, zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen te worden vermeld;

3) De motivering afdoende dient te zijn.

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdende met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Er is bijgevolg sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer de betrokken persoon zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke beslissing is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na de lezing ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, arrest nr. 82.301; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine en punt 2.4 in fine).

2.

Daarnaast legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

3.

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige – bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid – ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

4.

In casu is de bestreden beslissing op een niet op een afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine).

De bestreden beslissing is bijgevolg kennelijk onredelijk genomen, zoals hieronder blijkt.

5.

Verwerende partij stelt dat de regularisatieaanvraag van verzoekster onontvankelijk zou zijn, omdat er niet zou zijn aangetoond dat er sprake is van 'buitengewone omstandigheden'.

Verzoekster kan hier geenszins mee akkoord gaan.

Volgens de algemene regel dient de regularisatieaanvraag inderdaad te gebeuren bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land waarvan de verzoeker de nationaliteit heeft of waar hij een verblijfsrecht heeft.

Artikel 9bis Vreemdelingenwet bepaalt evenwel het volgende:

"§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan dienst gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. [...]."

Indien er buitengewone omstandigheden zijn, kan de regularisatieaanvraag dus worden ingediend in België (RvSt nr. 56146; RvSt nr. 55204).

De rechtspraak van de Raad van State preciseert daarbij dat de term "circonstances exceptionnelles" gelezen moet worden als "circonstances extraordinaires" (RvSt 11 juli 1996, nr. 60962, T.Vreemd. 1997, nr. 4, 385). Dit betekent dat "buitengewone omstandigheden" geen omstandigheden van overmacht moeten zijn. Er dient bewezen te worden dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone inspanning zou betekenen voor de verzoeker.

Een buitengewone omstandigheid is dus niet hetzelfde als overmacht. Het betekent dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is voor de verzoeker om naar zijn land van herkomst terug te keren om daar de aanvraag in te dienen.

Bovendien is er geen vereiste dat de buitengewone omstandigheid voor de verzoeker "onvoorzienbaar" is. De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de verzoeker zelf!

6.

In casu verblijft verzoekster reeds 10 jaar onafgebroken in België, dus sinds 2012!

Verzoekster kwam alhier haar echtgenoot vervoegen, dhr. DALBUDAK, waarmee zij huwde op 14.10.2009 te Turkije. (stuk 2) De echtgenoten wonen op duurzame wijze samen. (stuk 13)

Verzoekster en haar echtgenoot dienden vorig jaar een verzoekschrift in bij de Rechtbank van Eerste Aanleg te Luik, ter erkenning van hun buitenlandse huwelijksakte. (stuk 3)

Inmiddels kwam er vonnis tussen waarbij de Rechtbank, na positief advies vanwege het Openbaar Ministerie na een onderzoek 'schijnhuwelijk', geoordeeld heeft dat de echtgenoten de intentie hebben tot een oprechte en duurzame levensgemeenschap. De erkenning van de huwelijksakte werd met andere

woorden goedgekeurd en hun huwelijk zal weldra worden geregistreerd in het Belgische rijksregister. (stukken 4-5)

In de bestreden beslissing stelt verwerende partij dat dit huwelijk niet kan gelden als 'buitengewone omstandigheden', daar er bij het indienen van de regularisatieaanvraag in het land van herkomst slechts sprake zou zijn van een tijdelijke schending.

Doch verzoekster kan niet terugkeren naar Turkije om daar haar regularisatieaanvraag in te dienen én te doorlopen; deze procedures zijn prioritair en duren bijzonder lang (al zeker in corona-tijden). Verzoekster is bovendien reeds jaren niet meer in Turkije geweest en heeft er geen verblijfplaats, doch de belangrijkste reden is dat haar huwelijkspartner zich hier op duurzame en legale wijze heeft gevestigd (stuk 14) en haar gezinsleven zich dus al 10 jaar hier situeert! Verwachten dat verzoekster dit achterlaat, al zou het 'tijdelijk' zijn (tijdelijk kan nog steeds erg lang zijn!), is onmenselijk en gaat in tegen artikel 8 van het EVRM.

Bovendien zijn verzoekster en haar echtgenoot thans in behandeling omdat zij een vurige kinderwens hebben, doch dit niet meteen lukt. Ook hiervan werden stukken voorgelegd. (stuk 12) Zelfs een 'tijdelijke' scheiding (verzoekster herhaalt dat dit in de praktijk eerder langdurig is in plaats van tijdelijk) vormt op dit vlak een buitengewone inspanning; elke maand van elkaar gescheiden is immers een maand verloren!

7.

Daarnaast is verzoekster hier volledig geïntegreerd.

Zij ging hier naar school. (stuk 6)

Zij hier tevens een tijdje als zelfstandige gewerkt. (stuk 7)

Thans wordt verzoekster onderhouden door haar echtgenoot, die een arbeidscontract voor onbepaalde duur heeft. (stuk 8)

Van zodra verzoekster gemachtigd is tot verblijf, kan zij terug aan het werk.

Verzoekster toont bijgevolg onomstotelijk aan dat ze nooit een last zal zijn voor het sociale bijstandstelsel en dat ze middels arbeid belastingen zal afdragen en zal bijdragen aan de maatschappij. Zij heeft dan ook nog nooit beroep moeten doen op het OCMW. (stuk 11)

Bovendien is ze perfect geïntegreerd, zoals blijkt uit de getuigenverklaringen die werden voorgelegd (van de lesgevers, sociaal werkster, burgemeester, vrienden, familie,...). (stukken 9-10) Iedereen spreekt vol lof over de integratie en de inzet van mevrouw.

Verzoekster kan dus onmogelijk terugkeren naar Turkije waar zij geen enkele kans maakt op een gezins- en privéleven, daar al haar privé en gezinsbelangen zich alhier, en dit al 10 jaar, situeren. Zelfs een 'tijdelijke' scheiding zou aldus een buitengewone inspanning betekenen voor verzoekster en een schending van artikel 8 EVRM.

8.

Er is bijgevolg wel degelijk sprake van buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis, §1 Vreemdelingenwet.

Er wordt in de bestreden beslissing te weinig rekening gehouden met deze elementen vanuit de beoordeling van de "buitengewone omstandigheden".

Men hanteert een standaard motivering, waarbij te weinig wordt ingegaan op het leven van verzoekster alhier (gedurende 10 jaar, waarbij zij duurzaam samenwoont met haar echtgenoot en haar privébelangen zich hier situeren) en het gebrek aan dit element in het herkomstland door de jarenlange afwezigheid.

Daarnaast is er, gelet op hetgeen hierboven werd aangehaald en gestaafd met objectieve stukken, ook sprake van elementen ten gronde, waardoor het verblijf van verzoekster dient te worden geregulariseerd. Verzoekster acht het motiverings- en zorgvuldigheidsbeginsel dan ook geschonden.

Verwerende partij heeft zich immers beperkt tot een theoretische uitleg en het opsommen van alle elementen die door verzoekster werd aangehaald in haar regularisatieaanvraag om dan kortweg te concluderen dat deze niet als buitengewone omstandigheden kunnen worden aanvaard. Verzoekster kan met andere woorden onvoldoende afleiden uit de bestreden beslissing waarom haar langdurig verblijf, met respect voor de Belgische waarden en normen, de aanvraag in België niet verantwoordt.

Met dergelijke motivering kan verwerende partij simpelweg álle aanvragen weigeren. Nochtans is een regularisatieaanvraag cf. artikel 9bis Vreemdelingenwet nog steeds een aanvraag om humanitaire redenen.

Dit werd eveneens bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

"2.5. [...] Verwerende partij blijft namelijk in gebreke te verduidelijken waarom zij "redelijkerwijze niet kan inzien waarom deze elementen een regularisatie rechtvaardigen", te meer daar zij zelf in de eerste bestreden beslissing onmiddellijk hierop poneert dat "een integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf [...] een reden [kunnen] zijn om betrokkene een verblijf toe te kennen". [...] Zij dient de rechtsonderhorige echter wel afdoende te verduidelijken hoe zij deze appreciatiebevoegdheid aanwendt en waarom diens argumenten geen aanleiding kunnen geven tot de toekenning van een verblijfsmachtiging quod non in casu. [...] Dit is in tegenstelling tot wat de verwerende partij voorhoudt in haar nota geen afdoende draagkrachtige motivering. [...]"

Verwerende partij heeft haar motiveringsverplichting aldus geschonden. Zij had op afdoende wijze moeten motiveren waarom het langdurig verblijf en de integratie van verzoekster + het door de Rechtbank erkende huwelijk en gezinsleven in België, geen buitengewone omstandigheden kunnen vormen om de aanvraag in België in te dienen.

9.

De rechtspraak is nochtans duidelijk. Een lang verblijf in België dient, wegens de gedurende die periode opgebouwde banden, zowel onderzocht te worden vanuit het oogpunt van de "buitengewone omstandigheden" als vanuit de vraag tot machtiging ten gronde (RvS 13 januari 2000, nr. 84.658). Een ander arrest stelt dan weer dat het niet is uitgesloten dat eenzelfde feit of omstandigheid zowel een buitengewone omstandigheid ter staving van de indiening van de aanvraag in België kan uitmaken, als een argument ten gronde om de machtiging tot verblijf te bekomen (RvS 9 april 1998, nr. 73.025, Rev.dr.étr. 1998, 69).

Verzoekster is bijgevolg van mening dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, en dat zij dus geregulariseerd dient te worden..

Verwerende partij had rekening moeten houden met ál deze elementen.

Zoals uit hetgeen hierboven blijft, is er wel degelijk sprake van buitengewone omstandigheden waardoor de regularisatieaanvraag van verzoekers in België werd ingediend. De beslissing van verwerende partij getuigt van een gebrekkig onderzoek naar álle elementen in het dossier van verzoekster. Verwerende partij had concreet moeten motiveren waarom de aanvraag van verzoekster onontvankelijk, dan wel ongegrond is. Verwerende partij neemt daarenboven een hypothese aan door te stellen dat het 'weinig waarschijnlijk lijkt' dat verzoekster niets of niemand meer heeft in Turkije. Nochtans werd aangetoond dat verzoekster hier al 10 jaar verblijft en haar gezins- en privéleven zich alhier situeert. Verzoekster heeft niet nog een echtgenoot en gezin rondlopen in Turkije.

10.

Gelet op hetgeen hierboven gesteld, kan geconcludeerd worden dat verwerende partij haar motiverings- en zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden. De bestreden beslissing werd dan ook onterecht genomen. Verzoekster is dus van mening dat zij voldoende heeft aangetoond dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, en dat haar regularisatieaanvraag ten gronde had moeten worden behandeld. Als gevolg hiervan werd tevens de bijlage 13, i.e. het bevel om het grondgebied te verlaten, op onredelijke en onterechte wijze genomen.

Zij verblijft reeds 10 jaar in België. Er is sprake van een langdurig verblijf en een volledige integratie. Zij kan niet terugkeren naar haar land van herkomst, ook niet tijdelijk, zoals hierboven werd aangetoond. Zij heeft hier immers een gezinsleven alsook een leven opgebouwd, in Turkije heeft zij niets of niemand meer. Hiermee had verwerende partij rekening moeten houden, en dit bij het nemen bij beide bestreden beslissingen.

Bovendien wordt het bevel om het grondgebied te verlaten gewoonweg NIET gemotiveerd!

Verzoekster is met andere woorden van mening dat beide beslissingen op een onredelijke en onzorgvuldige wijze werden genomen.

Het middel is om alle bovengenoemde redenen gegrond.

2.1.2. Luidens artikel 39/78 *iuncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen". Onder "middel" wordt begrepen: "een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden" (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). In het eerste middel brengt de verzoekende partij een theoretisch betoog naar voor over het vertrouwensbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel. Zij laat echter na in het verzoekschrift *in concreto* uiteen te zetten op welke wijze zij deze beginselen door de bestreden beslissingen geschonden acht. Het middel is op dit punt dan ook onontvankelijk.

De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in artikel 62, §2, van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, namelijk dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan, of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de

redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De Raad stelt vast dat in de eerste bestreden beslissing de determinerende motieven worden aangegeven op basis waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt immers, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, gemotiveerd dat de door de verzoekende partij aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de verzoekende partij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet zou kunnen indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor haar verblijfplaats of haar plaats van oponthoud in het buitenland, in dit geval Turkije. Er wordt tevens toegelicht waarom de door de verzoekende partij aangebrachte gegevens niet worden weerhouden als buitengewone omstandigheden. Alle door de verzoekster aangebrachte gegevens worden hierbij, één na één, op een overzichtelijke en individuele wijze in de eerste bestreden beslissing besproken. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig.

Daarnaast is ook de tweede bestreden beslissing wel degelijk gemotiveerd in rechte en in feite. In de motieven wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet. Daarnaast bevat de tweede bestreden beslissing ook een motivering in feite, met name dat de verzoekende partij *“niet in het bezit (is) van een geldig visum”*.

De verzoekende partij betoogt dat de eerste bestreden beslissing een standaardmotivering hanteert waarbij *“te weinig wordt ingegaan op het leven van verzoekster alhier (gedurende 10 jaar, waarbij zij duurzaam samenwoont met haar echtgenoot en haar privébelangen zich hier situeren) en het gebrek aan dit element in het herkomstland door de jarenlange afwezigheid.”* De verzoekende partij hekelt dat de verwerende partij zich beperkt tot het opsommen van alle elementen die de verzoekende partij heeft aangehaald in haar regularisatieaanvraag om dan kortweg te concluderen dat deze niet als buitengewone omstandigheden aanvaard kunnen worden. De verzoekende partij meent dat zij uit de eerste bestreden beslissing onvoldoende kan afleiden waarom haar langdurig verblijf bij haar in België verblijvende echtgenoot de aanvraag in België niet verantwoordt. In tegenstelling tot wat zij voorhoudt, blijkt uit een eenvoudige lezing van de eerste bestreden beslissing dat de verwerende partij wel degelijk, en op ruime wijze ingaat op de voormelde elementen die de verzoekende partij in haar aanvraag heeft aangehaald en dat zij zich niet beperkt heeft tot een loutere opsomming van deze elementen. Zo wordt in de eerste bestreden beslissing in dit verband als volgt gemotiveerd:

“Betrokkene beroept zich op haar huwelijk met dhr. D.I. die over verblijfsrecht beschikt in België en dat zij in Turkije geen kans zou hebben op een gezinsleven. Echter toont zij niet aan waarom dit een buitengewone omstandigheid vormt waardoor zij niet naar zijn land van herkomst kan terugkeren. De verplichting om de aanvraag tot machtiging tot verblijf in te dienen via de gewone procedure betekent een tijdelijke scheiding en brengt geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich mee. Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat om verblijfsrecht te verkrijgen op basis van deze relatie, betrokkene zich dient te beroepen op de geijkte procedure van artikel 10 van de wet van 15.12.1980, in te dienen bij de Belgische diplomatieke post in het land van herkomst. De terugkeer naar het land van herkomst is slechts tijdelijk. Er dient verder op gewezen te worden dat gezinshereniging een recht is: indien zij voldoet aan de wettelijke voorschriften wordt haar recht automatisch erkend.

Betrokkene beroept zich op het feit dat zij en haar echtgenoot een vurige kinderwens hebben waarvoor zij in behandeling zouden zijn. Ter staving hiervan legt betrokkene volgende stukken voor : een schrijven dd. 28.05.2019 van dr. Henry, een formulier medische beeldvorming dd. 06.06.2017, laboresultaten van 22.05.2015 en 10.12.2019 en een afspraakbevestiging op 18.05.2015. Echter, betrokkene toont niet aan waarom dit een buitengewone omstandigheid vormt die een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk zou maken. Bovendien dateren alle voorgelegde attesten van meer dan twee jaar geleden en hebben ze dus slechts een zeer beperkte actualiteitswaarde. Uit de voorgelegde attesten blijkt niet dat betrokkene momenteel in behandeling is. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op artikel 8 EVRM omdat ze samenwoont met haar echtgenoot en zij geen kans zou hebben op en gezinsleven in Turkije. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen

we vast dat betrokkene niet aantoont dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkene inderdaad samenwoont met haar echtgenoot. Echter, om verblijfsrecht te verkrijgen op basis van deze relatie, betrokkene zich dient te beroepen op de geijkte procedure van artikel 10 van de wet van 15.12.1980, in te dienen bij de Belgische diplomatieke post in het land van herkomst. De terugkeer naar het land van herkomst is slechts tijdelijk. Er dient verder op gewezen te worden dat gezinshereniging een recht is: indien zij voldoet aan de wettelijke voorschriften wordt haar recht automatisch erkend. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkene ter staving van haar sociale banden zeven getuigenverklaringen voorlegt. Echter, hieruit blijkt niet dat haar netwerk van sociale banden van die orde is dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou uitmaken. Evenmin blijkt uit de voorgelegde verklaringen dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. De normale binding die ontstaat met België gedurende een precair verblijf alhier, is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen. Verzoekster toont niet aan dat zij bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin zij verblijft die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van haar sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63). Verzoekster toont m.a.w. niet aan dat de banden die zij met België is aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat zij voor het uitoefenen voor haar privéleven zodanig is gebonden aan België dat zelfs een tijdelijke terugkeer naar Turkije uitgesloten is (RVV arrest 232520 van 13 februari 2020). Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Betrokkene beroept zich op het feit dat zij geen banden meer heeft met haar land van herkomst. Betrokkene maakt dit echter niet aannemelijk. Het lijkt erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim 22 jaar in Turkije en haar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst. Temeer daar het feit dat een vreemdeling langdurig in het buitenland verblijft niet impliceert dat dient te worden aangenomen dat de bestaande familiebanden of vriendschapsbanden die gedurende een jarenlang verblijf in het land van herkomst werden opgebouwd, zijn teniet gegaan zijn (RVV arrest 221362 van 05.06.2020).

Betrokkene beroept zich op het feit dat zij zich niet in regel zou kunnen stellen met de administratieve moeilijkheden die in Turkije gelden, gezien haar lange afwezigheid. Betrokkene toont dit echter niet aan. Het blijft bij een loutere bewering die niet verder verduidelijkt wordt. We wijzen er tenslotte op dat betrokkene in het bezit is van een geldig Turks paspoort waardoor zij dus probleemloos kan terugreizen naar Turkije en waaruit blijkt dat zij geregistreerd werd bij het Turkse consulaat te Brussel, waar haar

paspoort werd afgeleverd. Dit wijst erop dat betrokkene wel degelijk in orde is op administratief vlak. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

De advocaat van betrokkene haalt aan dat betrokkene in de praktijk gedoogd in België heeft verbleven gedurende een ruime periode en dat betrokkene zich daarom in buitengewone omstandigheden zou bevinden. Echter, er dient opgemerkt te worden dat betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie. Het is de eigen keuze van betrokkene geweest om na de weigering van haar visumaanvraag gezinshereniging toch naar België te komen. Haar aanvraag gezinshereniging ingediend op het Belgische grondgebied werd eveneens geweigerd en dit op datum van 14.02.2014. Deze beslissing ging bovendien gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten, haar betekend op 31.03.2014. Vervolgens ondernam betrokkene geen enkele poging meer tot het bekomen van een verblijfsmachtiging tot het indienen van huidige aanvraag, bijna zeven jaar na het indienen van haar aanvraag gezinshereniging. Betrokkene diende vrijwillig gevolg te geven aan dit Bevel om het Grondgebied te verlaten. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting heeft om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene dient alles in het werk te stellen om aan haar wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg dient zij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar haar herkomstland terug te keren of naar een land waar zij kan verblijven. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.”

en

“De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat zij sinds 2012 in België zou verblijven, dat zij dus al meer dan acht jaar in België zou verblijven, dat zij hier een sociale kring opgebouwd zou hebben, dat zij hier naar school geweest zou zijn waardoor zij de taal zou beheersen, dat zij een tijdje als zelfstandige gewerkt zou hebben, dat zij werkbereid zou zijn, dat zij nooit ten laste zal vallen van het sociale bijstandstelsel, dat zij zal bijdragen aan de maatschappij, dat zij perfect geïntegreerd zou zijn, dat zij nooit ten laste gevallen zou zijn van de Belgische staat of het OCWM, dat zij acht getuigenverklaringen voorlegt, een aansluitingsattest bij Securex, een uittreksel uit de Kruispuntbank Ondernemingen, een attest van Franse taallessen, een attest van niet steunverlening door het OCMW, verschillende foto's, de huurovereenkomst van haar echtgenoot evenals zijn arbeidscontract, loonfiches en aanslagbiljet van de belastingen) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).”

Het betoog van de verzoekende partij mist dan ook feitelijke grondslag. Nu zij het bestaan van de hiervoor geciteerde motieven gewoonweg ontkent, toont zij bovendien ook niet aan waarom deze motieven niet afdoende zouden zijn in het licht van de formele of uitdrukkelijke motiveringsplicht.

Waar de verzoekende partij verwijst naar een arrest van de Raad, merkt de Raad op dat arresten in de continentale rechtstraditie geen bindende werking of precedentswaarde hebben. Bovendien toont de verzoekende partij niet aan dat de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot de door haar geciteerde rechtspraak identiek zijn aan deze in voorliggende zaak.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissingen onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissingen worden gelezen zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor ook heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikt. Een schending van de formele motiveringsplicht, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

2.2.3. Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de motieven van de bestreden beslissingen, betreft haar kritiek de tevens aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten

die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidsstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Ook het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De eerste bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, bepaling waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om de aanvraag in te dienen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Het staat in voorliggende zaak niet ter discussie dat de verzoekende partij beschikt over een identiteitsdocument in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De verwerende partij oordeelde

evenwel dat de door de verzoekende partij aangebrachte gegevens geen buitengewone omstandigheid vormen waaruit blijkt dat zij de aanvraag niet via de gewone procedure van artikel 9 van de Vreemdelingenwet zou kunnen indienen, reden waarom deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

De verzoekende partij benadrukt dat zij in 2012 naar België kwam en inmiddels hier al tien jaar verblijft bij haar echtgenoot. Zij wijst erop dat hun in Turkije afgesloten huwelijk intussen door de rechtbank van eerste aanleg werd erkend en dat haar lange verblijf hier in België ervoor zorgt dat zij niet kan terugkeren naar Turkije om daar de aanvraag in te dienen. Volgens haar duurt deze procedure zeer lang, mede gelet op de covid-pandemie, en daarnaast wijst zij op haar kinderwens en stelt zij een vruchtbaarheidsbehandeling te volgen. Verder gaat zij in op haar integratie in België.

Vooreerst merkt de Raad op dat de huwelijksband tussen de verzoekende partij en haar echtgenoot niet wordt betwist, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij lijkt voor te houden. Wel motiveert de verwerende partij in de bestreden beslissing waarom het huwelijk van de verzoekende partij op zich geen buitengewone omstandigheid vormt in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet:

“Betrokkene beroept zich op haar huwelijk met dhr. D.I. die over verblijfsrecht beschikt in België en dat zij in Turkije geen kans zou hebben op een gezinsleven. Echter toont zij niet aan waarom dit een buitengewone omstandigheid vormt waardoor zij niet naar zijn land van herkomst kan terugkeren. De verplichting om de aanvraag tot machtiging tot verblijf in te dienen via de gewone procedure betekent een tijdelijke scheiding en brengt geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich mee. Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat om verblijfsrecht te verkrijgen op basis van deze relatie, betrokkene zich dient te beroepen op de geijkte procedure van artikel 10 van de wet van 15.12.1980, in te dienen bij de Belgische diplomatieke post in het land van herkomst. De terugkeer naar het land van herkomst is slechts tijdelijk. Er dient verder op gewezen te worden dat gezinshereniging een recht is: indien zij voldoet aan de wettelijke voorschriften wordt haar recht automatisch erkend.

(...)

Betrokkene beroept zich op artikel 8 EVRM omdat ze samenwoont met haar echtgenoot en zij geen kans zou hebben op een gezinsleven in Turkije. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoonde dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkene inderdaad samenwoont met haar echtgenoot. Echter, om verblijfsrecht te verkrijgen op basis van deze relatie, betrokkene zich dient te beroepen op de geijkte procedure van artikel 10 van de wet van 15.12.1980, in te dienen bij de Belgische diplomatieke post in het land van herkomst. De terugkeer naar het land van herkomst is slechts tijdelijk. Er dient verder op gewezen te worden dat gezinshereniging een recht is: indien zij voldoet aan de wettelijke voorschriften wordt haar recht automatisch erkend.

(...)

De advocaat van betrokkene haalt aan dat betrokkene in de praktijk gedoogd in België heeft verbleven gedurende een ruime periode en dat betrokkene zich daarom in buitengewone omstandigheden zou bevinden. Echter, er dient opgemerkt te worden dat betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie. Het is de eigen keuze van betrokkene geweest om na de weigering van haar visumaanvraag gezinshereniging toch naar België te komen. Haar aanvraag gezinshereniging ingediend op het Belgische grondgebied werd eveneens geweigerd en dit op datum van 14.02.2014. Deze beslissing ging bovendien gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten, haar betekend op 31.03.2014. Vervolgens ondernam betrokkene geen enkele poging meer tot het bekomen van een verblijfsmachtiging tot het indienen van huidige aanvraag, bijna zeven jaar na het indienen van haar aanvraag gezinshereniging. Betrokkene diende vrijwillig gevolg te geven aan dit Bevel om het Grondgebied te verlaten. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting heeft om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene dient alles in het werk te stellen om aan haar wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg dient zij in de eerste plaats zelf alle stappen

te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar haar herkomstland terug te keren of naar een land waar zij kan verblijven. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.”

De verzoekende partij laat na deze motieven te weerleggen.

Waar zij in haar verzoekschrift opnieuw wijst op haar kinderwens, wijst de Raad erop zij dit inderdaad in haar aanvraag heeft ingeroepen en dat de verwerende partij hierop het volgende antwoordde:

“Betrokkene beroept zich op het feit dat zij en haar echtgenoot een vurige kinderwens hebben waarvoor zij in behandeling zouden zijn. Ter staving hiervan legt betrokkene volgende stukken voor : een schrijven dd. 28.05.2019 van dr. H. (...), een formulier medische beeldvorming dd. 06.06.2017, laboresultaten van 22.05.2015 en 10.12.2019 en een afspraakbevestiging op 18.05.2015. Echter, betrokkene toont niet aan waarom dit een buitengewone omstandigheid vormt die een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk zou maken. Bovendien dateren alle voorgelegde attesten van meer dan twee jaar geleden en hebben ze dus slechts een zeer beperkte actualiteitswaarde. Uit de voorgelegde attesten blijkt niet dat betrokkene momenteel in behandeling is. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.”

Opnieuw laat de verzoekende partij na deze zeer concrete motivering te betwisten, laat staan te weerleggen.

In haar verzoekschrift wijst de verzoekende partij, net als in haar aanvraag, op de pandemie als hinderpaal voor het indienen van de aanvraag in het land van herkomst. Zij gaat hierbij echter voorbij aan volgende motieven hieromtrent in de eerste bestreden beslissing:

“Betrokkene beroept zich op de corona-pandemie als buitengewone omstandigheid. Ze wijst er bovendien op dat slechts een beperkt aantal visumaanvragen mogelijk zijn en dat regularisatieaanvragen niet mogelijk zijn door de coronapandemie. Vooralsnog moet de corona-pandemie echter worden beschouwd als een probleem van tijdelijke aard waarvan kan worden verondersteld dat deze ooit voorbijgaat. Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat de reisbeperkingen van die aard zijn dat zij onmogelijk zou kunnen terugkeren naar het land van herkomst (RVV, arrest nr 246450 van 18 december 2020). Zo toont zij bijvoorbeeld niet aan dat er geen vluchten zijn of dat haar reis als een niet-essentiële verplaatsing zou worden beschouwd, te meer gelet op de verplichting om uitvoering te geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten (RVV, arrest nr 245338 van 1 december 2020). Volledigheidshalve merken we op dat uit de informatie van de FOD Buitenlandse Zaken blijkt dat het reguliere luchtverkeer met België is hervat en dat een quarantaine niet meer nodig is indien men in het bezit is van een vaccinatiebewijs of een attest van genezing of een negatieve PCR of antigeen test. Reizen naar Turkije blijkt aldus mogelijk. Uit deze website blijkt evenmin dat regularisatieaanvragen niet ingediend kunnen worden of dat er een beperking bestaat op het aantal visumaanvragen, wel wordt er uitsluitend op afspraak gewerkt. We benadrukken bovendien dat de terugkeer van betrokkene naar het land waarvan zij de nationaliteit heeft, een andere situatie uitmaakt dan het uitvoeren van toeristische reizen of andere niet-essentiële reizen van personen naar een ander land dan het land waar zij gewoonlijk en rechtmatig verblijven (RVV, arrest nr 251314 van 22.03.2021). Betrokkene toont niet aan dat zij als Turkse onderdaan vruchteloze pogingen heeft ondernomen om naar Turkije terug te keren om volgens de gewone procedure haar aanvraag in te dienen. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de coronacrisis in haar geval een buitengewone omstandigheid uitmaakt die rechtvaardigt dat de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in België ingediend moet worden (RVV arrest 241788 van 30 september 2020).”

Opnieuw beperkt de verzoekende partij zich tot een loutere herhaling zonder in te gaan op de motieven van de eerste bestreden beslissing die duiden waarom het argument van de pandemie geen buitengewone omstandigheid uitmaakt, laat staan dat zij deze motieven weerlegt.

Ten slotte herhaalt de verzoekende partij in haar verzoekschrift enkele elementen inzake haar integratie, zoals het feit dat zij hier als zelfstandige zou hebben gewerkt, dat zij naar school ging, dat zij perfect geïntegreerd zou zijn, ... In de eerste bestreden beslissing wordt met betrekking tot de integratie als volgt gemotiveerd:

“De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat zij sinds 2012 in België zou verblijven, dat zij dus al meer dan acht jaar in België zou verblijven, dat zij hier een sociale kring opgebouwd zou hebben, dat zij hier naar school geweest zou zijn waardoor zij de taal zou beheersen, dat zij een tijdje als

zelfstandige gewerkt zou hebben, dat zij werkbereid zou zijn, dat zij nooit ten laste zal vallen van het sociale bijstandsstelsel, dat zij zal bijdragen aan de maatschappij, dat zij perfect geïntegreerd zou zijn, dat zij nooit ten laste gevallen zou zijn van de Belgische staat of het OCWM, dat zij acht getuigenverklaringen voorlegt, een aansluitingsattest bij Securex, een uittreksel uit de Kruispuntbank Ondernemingen, een attest van Franse taallessen, een attest van niet steunverlening door het OCMW, verschillende foto's, de huurovereenkomst van haar echtgenoot evenals zijn arbeidscontract, loonfiches en aanslagbiljet van de belastingen) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

De stelling van de verwerende partij dat de door de de verzoekende partij overige elementen (met betrekking tot haar integratie en langdurig verblijf) niet als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kunnen worden weerhouden, is in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers: *"dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend"* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). De verzoekende partij toont niet aan waarom daar in haar geval anders over zou moeten worden gedacht. Slechts in zeer uitzonderlijke gevallen kan integratie als buitengewone omstandigheid worden aanvaard en de verwerende partij beschikt inderdaad over een grote appreciatiebevoegdheid ter zake. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de elementen van integratie het voor haar onmogelijk maken om terug te keren naar haar land van herkomst. Gelet op voormelde rechtspraak van de Raad van State en gelet op het feit dat uitzonderingsbepalingen steeds restrictief moeten worden toegepast, is de Raad van oordeel dat de beoordeling in de eerste bestreden beslissing niet foutief of kennelijk onredelijk is.

Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland, impliceert overigens niet dat de banden met België teloorgaan of dat gegevens, die wijzen op een integratie, plotseling niet langer zouden bestaan. De Raad herhaalt dat het aantonen van buitengewone omstandigheden niet mag worden verward met het aanhalen van argumenten ten gronde om een machtiging tot verblijf in België te verkrijgen. De verzoekende partij toont niet aan, het weze herhaald, waarom de elementen van integratie en lang verblijf, in tegenstelling tot wat geoordeeld wordt in de eerste bestreden beslissing, haar wel zouden verhinderen de aanvraag in het herkomstland in te dienen. Omtrent het (al dan niet langdurige) verblijf van de verzoekende partij in België en de stelling dat zij met haar land van herkomst geen banden meer heeft, wordt tevens als volgt gemotiveerd:

"Betrokkene beroept zich op artikel 8 EVRM omdat ze samenwoont met haar echtgenoot en zij geen kans zou hebben op en gezinsleven in Turkije. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoonde dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkene inderdaad samenwoont met haar echtgenoot. Echter, om verblijfsrecht te verkrijgen op basis van deze relatie, betrokkene zich dient te beroepen op de geijkte procedure van artikel 10 van de wet van 15.12.1980, in te dienen bij de Belgische diplomatieke post in het land van herkomst. De terugkeer naar het land van herkomst is slechts tijdelijk. Er dient verder op gewezen te worden dat gezinshereniging een recht is: indien zij voldoet aan de wettelijke voorschriften wordt haar recht automatisch erkend. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkene ter staving van haar sociale banden zeven

getuigenverklaringen voorlegt. Echter, hieruit blijkt niet dat haar netwerk van sociale banden van die orde is dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou uitmaken. Evenmin blijkt uit de voorgelegde verklaringen dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. De normale binding die ontstaat met België gedurende een precair verblijf alhier, is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen. Verzoekster toont niet aan dat zij bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin zij verblijft die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van haar sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63). Verzoekster toont m.a.w. niet aan dat de banden die zij met België is aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat zij voor het uitoefenen voor haar privéleven zodanig is gebonden aan België dat zelfs een tijdelijke terugkeer naar Turkije uitgesloten is (RVV arrest 232520 van 13 februari 2020). Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoot het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Betrokkene beroept zich op het feit dat zij geen banden meer heeft met haar land van herkomst. Betrokkene maakt dit echter niet aannemelijk. Het lijkt erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim 22 jaar in Turkije en haar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst. Temeer daar het feit dat een vreemdeling langdurig in het buitenland verblijft niet impliceert dat dient te worden aangenomen dat de bestaande familiebanden of vriendschapsbanden die gedurende een jarenlang verblijf in het land van herkomst werden opgebouwd, zijn teniet gegaan zijn (RVV arrest 221362 van 05.06.2020).

Betrokkene beroept zich op het feit dat zij zich niet in regel zou kunnen stellen met de administratieve moeilijkheden die in Turkije gelden, gezien haar lange afwezigheid. Betrokkene toont dit echter niet aan. Het blijft bij een loutere bewering die niet verder verduidelijkt wordt. We wijzen er tenslotte op dat betrokkene in het bezit is van een geldig Turks paspoort waardoor zij dus probleemloos kan terugreizen naar Turkije en waaruit blijkt dat zij geregistreerd werd bij het Turkse consulaat te Brussel, waar haar paspoort werd afgeleverd. Dit wijst erop dat betrokkene wel degelijk in orde is op administratief vlak. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

De advocaat van betrokkene haalt aan dat betrokkene in de praktijk gedoogd in België heeft verbleven gedurende een ruime periode en dat betrokkene zich daarom in buitengewone omstandigheden zou bevinden. Echter, er dient opgemerkt te worden dat betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie. Het is de eigen keuze van betrokkene geweest om na de weigering van haar visumaanvraag gezinshereniging toch naar België te komen. Haar aanvraag gezinshereniging ingediend op het Belgische grondgebied werd eveneens geweigerd en dit op datum van 14.02.2014. Deze beslissing ging bovendien gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten, haar betekend op 31.03.2014. Vervolgens ondernam betrokkene geen enkele poging meer tot het bekomen van een verblijfsmachtiging tot het indienen van huidige aanvraag, bijna zeven jaar na het indienen van haar aanvraag gezinshereniging. Betrokkene diende vrijwillig gevolg te geven aan dit Bevel om het Grondgebied te verlaten. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting heeft om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene dient alles in het werk te stellen om aan haar wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg dient zij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar haar herkomstland terug te keren of naar een land waar zij kan verblijven. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid."

Door de in de aanvraag aangehaalde elementen louter te herhalen, toont de verzoekende partij niet aan dat deze beoordeling niet deugdelijk is of dat zij op onzorgvuldige wijze tot stand kwam.

In zoverre de verzoekende partij met haar betoog zou aansturen op een nieuwe beoordeling van de voorliggende elementen, benadrukt de Raad dat hij als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, Parl.St. Kamer 2005-2006. nr. 2479/001, 94). De Raad treedt op als annulatierechter en heeft zich dus niet over de opportuniteit van de bestreden beslissing uit te spreken. De Raad kan zijn beoordeling niet in de plaats stellen van die van het bevoegde bestuur.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat in de eerste bestreden beslissing wel degelijk wordt gemotiveerd waarom de voorgelegde elementen niet als buitengewone omstandigheden werden aanvaard en dat de verzoekende partij niet heeft aangetoond dat de geboden motieven niet deugdelijk zouden zijn. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in wezen de elementen uit de aanvraag herhaalt en telkenmale herformuleert, wat uiteraard niet van aard is om de pertinente motieven uit de eerste bestreden beslissing aan het wankelen te brengen. Evenmin toont de verzoekende partij aan dat men zich omtrent de opgegeven motieven tevergeefs dient af te vragen hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen of dat geen rekening zou zijn gehouden met het geheel van de voorgelegde elementen. De verzoekende partij heeft ook geen elementen geduid waarmee de gemachtigde ten onrechte geen rekening zou hebben gehouden. Daar waar de verzoekende partij met haar kritiek blijkt geeft van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, dient erop gewezen te worden dat het onderzoek van deze andere beoordeling de Raad uitnodigt tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen echter niet tot zijn bevoegdheid behoort. De uiteenzetting van de verzoekende partij laat niet toe te concluderen dat de eerste bestreden beslissing werd genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de verwerende partij in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel of van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet blijkt derhalve niet. Met haar betoog maakt de verzoekende partij evenmin aannemelijk dat de verwerende partij bepaalde elementen niet of niet voldoende zou hebben onderzocht. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aangetoond.

Aangezien niet werd aangetoond dat de eerste bestreden beslissing steunt op een ondeugdelijke of onzorgvuldige besluitvorming door het bestaan van buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet te aanvaarden, kan de verzoekende partij evenmin dienstig aanvoeren dat het bevel om het grondgebied te verlaten onredelijk en onterecht is doordat de regularisatieaanvraag ten gronde diende te worden behandeld.

Het middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Het middel luidt als volgt:

“1.

Overeenkomstig artikel 8 EVRM heeft verzoekster recht op verblijf:

“Artikel 8 – Recht op eerbiediging van privé familie- en gezinsleven

1. Een ieder heeft het recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Artikel 8, 2° beperkt met andere woorden de macht van de Staat, wat betekent dat een inmenging maar gerechtvaardigd is en geen inbreuk uitmaakt op artikel 8, 1° EVRM in zover dit bij wet is voorzien en in het belang is van één van de opgesomde oogmerken noodzakelijk in een democratische samenleving.

2.

Alle landen die partij zijn bij het EVRM moeten bijgevolg nagaan of een beslissing m.b.t. verblijfsrecht het recht op gezinsleven al dan niet schendt. Zij moeten daarbij een belangenafweging (de zogenaamde "fair balance-toets") maken. Het betreft een afweging tussen het belang van de staat om de immigratie te controleren enerzijds en anderzijds het belang van de betrokken vreemdeling om een gezinsleven te hebben op het grondgebied van die staat.

Het EHRM herhaalt in haar vaste rechtspraak dat artikel 8 EVRM geen algemene verplichting inhoudt voor een staat om de door de vreemdeling gemaakte keuze van de staat van verblijf te respecteren en om aldus de gezinshereniging op het grondgebied toe te staan.

Evenwel kunnen er soms positieve verplichting bestaan voor een staat om toch een toelating tot verblijf te verlenen om op deze manier het recht op gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen. Of er al dan niet dergelijke positieve verplichting bestaat, hangt enerzijds af van de bijzondere omstandigheden waarin de betrokken vreemdeling zich bevindt, en anderzijds van het algemeen belang van die staat.

Bij de belangenafweging moet er onder andere rekening gehouden worden met de volgende elementen:

- *De mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken bij uitwijzing naar het land van bestemming;*
- *De omvang van de banden in de staat;*
- *De aanwezigheid van onoverkomelijke hindernissen die verhinderen dat het gezinsleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet;*
- *De vraag of de vreemdeling wist, op het ogenblik dat hij het gezinsleven creëerde, dat het voortbestaan van dit gezinsleven van bij het begin onzeker was omwille van zijn precair verblijf;*
- ...

Uit voornoemd arrest volgt dat de staten bij de beoordeling van eender welke verblijfsaanvraag waarin de verzoeker zijn gezinsleven inroept, een grondige belangenafweging moeten maken.

Verzoekster verwijst naar hetgeen hierboven werd gesteld: haar door de Rechtbank erkende huwelijk, haar gezinsleven alhier, haar privéleven alhier, haar vruchtbaarheidsbehandeling, ... Dit alles kan zij zelfs niet 'tijdelijk' achterlaten. Al deze elementen betreffende essentiële belangen in iemands leven, waarvan niet van kan worden verwacht dat men deze achterlaat, al zeker niet gelet op het feit dat regularisatieaanvragen zéér lang duren!"

2.2.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Hieruit blijkt dat de verzoekende partij terecht aanhaalt dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing rekening moet houden met het gezins- en privéleven van de verzoekende partij.

In tegenstelling tot wat de verzoekende partij lijkt voor te houden, volgt uit artikel 8 van het EVRM echter op zich niet dat in elke beslissing tot verwijdering een afzonderlijke of specifieke motivering in het licht van het gezins- of privéleven dient te worden opgenomen. De verplichtingen die voortvloeien uit deze bepaling zijn zo ook enkel aan de orde indien vaststaat dat de betrokkene een gezins- of privéleven aantoonde dat relevant is in het kader van de terugkeer naar het land van herkomst. Verder kan de beoordeling in het licht van de hogere verdragsrechtelijke normen bijvoorbeeld even goed blijken uit een andere beslissing of de stukken van het administratief dossier.

Uit de bespreking van het eerste middel is gebleken dat de verwerende partij het bestaan van de huwelijksband, en het bestaan van een gezinsleven, niet in twijfel trekt, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij lijkt voor te houden. Voorts blijkt uit het voorgaande ook dat het in het kader van de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet aangehaalde gezins- en privéleven in rekening werd gebracht bij het nemen van de bestreden beslissingen. De verwerende partij heeft onder meer gemotiveerd waarom een tijdelijke scheiding tussen de verzoekende partij en haar echtgenoot geen inbreuk vormt in hun gezinsleven. Daarnaast toont de verzoekende partij niet aan met welke elementen aangaande haar privéleven geen rekening zou zijn gehouden. De verzoekende partij weerlegde de motivering inzake artikel 8 van het EVRM niet.

Daarbij dient ook nog te worden herinnerd aan de vaste rechtspraak van het EHRM dat stelt dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Ten slotte stelt de Raad vast dat de verzoekende partij de motieven van de tweede bestreden beslissing niet betwist, zodat zij overeind blijven.

Er worden geen verdere middelen tegen de tweede bestreden beslissing aangevoerd dan deze die reeds werden besproken en ongegrond werden bevonden.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één juni tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU